

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 840/2021
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Величковић, адвокат из ..., против тужене ББ ПР ТР „ТИС“ из ..., чији је пуномоћник Милена Стевановић Ћеран, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 591/20 од 25.09.2020. године, у седници одржаној 13.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 591/20 од 25.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 2/18 од 18.10.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење о отказу уговора о раду од 31.10.2013. године, као незаконито. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљу врати на послове на којима је радила. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да на име трошкова поступка плати тужиљи 434.300,00 динара.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 591/20 од 25.09.2020. године, ставом првим изреке, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду. Ставом другим и трећим изреке, одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде, донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд

пази по службеној дужности, а наводе ревизије којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. истог закона, овај суд није ценио, јер ова битна повреда одредаба парничног поступка не може бити ревизијски разлог, како је одређено чланом 407. наведеног закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене на основу Уговора о раду од 01.11.2008. године, на неодређено време. Решењем тужене од 31.10.2013. године, тужили је отказан наведени Уговор о раду. Пре уручења решења о отказу Уговора о раду, тужена, као послодавац, није упозорила тужилу на постојање разлога за отказ уговора о раду, а што између странака нису спорне. У решењу о отказу Уговора о раду од 31.10.2013. године наведен је отказни разлог – неостваривање предвиђених резултата рада, без кривице запосленог, с позивом на члан 179. тачка 1. Закона о раду.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су оценили да је решење о отказу Уговора о раду од 31.10.2013. године, незаконито. Наиме, полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, усвојен је тужбени захтев и поништено оспорено решење тужене од 31.10.2013. године, и обавезана тужена да тужилу врати на рад, оцењујући да је тужена поступала супротно одредби члана 180. Закона о раду, у вези са чланом 179. тачка 1. и 193. истог Закона.

Становиште суда у ревизијом побијаној одлуци је правилно, а наводи ревизије којима се оспорава наведена примена материјалног права, су неосновани.

Тужили је отказан Уговор о раду из разлога прописаних одредбом члана 179. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05). Одредбом члана 180. став 1. и 2. Закона о раду, прописано је да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. тачка 1. – 6. овог закона запосленог писменим путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Ковенција 158 МОП (Међународна организација рада), у одредби члана 7., прописује да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност.

Имајући у виду наведено произлази да је циљ упозорења стављање у изглед запосленом могућности наступања правних последица услед почињене конкретне повреде радне обавезе или непоштовање радне дисциплине и оно мора бити дато непосредно пре давања отказа уговора о раду за повреду која је била повод за отказ како би се запослени изјаснио о ономе што му је стављено на терет.

Како је утврђено да тужена, као послодавац, није доставила писмено упозорење тужили у смислу члана 180. Закона о раду, то је решење о отказу уговора о раду од 31.10.2013. године, незаконито и с тим у вези, тужбени захтев основан, те применом члана 191. став 1. истог закона, правилно је тужена обавезана да тужилу врати на рад.

Наводи ревизије којима се оспорава оцена доказа на околности аутентичности потписа тужиље у тужби, представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања (непотпуно или погрешно) а то није ревизијски разлог из члана 407. ЗПП, па су без утицаја у овом ревизијском поступку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић